

Sygn. akt I C 1005/17

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 sierpnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Paweł Juszczyżyn

Protokolant: Anna Lasota

po rozpoznaniu w dniu 10 sierpnia 2017 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa A. (...) z siedzibą w W.

przeciwko T. K. (1)

o zapłatę

powództwo oddała.

SSR Paweł Juszczyżyn

Sygn. akt I C 1005/17 upr.

UZASADNIENIE

Powód A. (...) z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego T. K. (1) kwoty 20.336,92 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu swojego roszczenia wskazał, że na podstawie umowy cesji przejął od (...) S.A. wierzytelności powstałe w wyniku nie wywiązywania się przez pozwanego z zobowiązania. Powód wskazał, że pozwany zawarł z (...) S.A. umowę o bankową, zaś cedent jest następcą prawnym kontrahenta pozwanego.

Strona pozwana – T. K. (2) – nie stawił się na rozprawie, nie złożył odpowiedzi na pozew i nie złożył wyjaśnień w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

Powód zawarł z (...) S.A. umowę przelewu wierzytelności, która miała dotyczyć bliżej niesprecyzowanych wierzytelności z tytułu umów bankowych.

(dowód: cesja k. 24-46)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o dopuszczone dowody w postaci dokumentów przedłożonych przez powoda, które zostały opatrzone podpisem, zostały prawidłowo poświadczane za zgodność z oryginałem i były – w ocenie Sądu – wiarygodne. Pozostałe wnioskowane dowody zostały pominięte, gdyż nie stanowiły dokumentów lub ich odpisów

w rozumieniu przepisów kodeksu postępowania cywilnego bądź nie było pewne, czy stanowią odzwierciedlenie oryginałów, czy zostały sporządzone przez uprawnione osoby, czy pochodzą od wskazanego w nich autora.

Zdaniem Sądu powód nie wykazał tego, aby dochodzone roszczenie rzeczywiście mu przysługiwało. Powód nie przedstawił wystarczających dowodów wskazujących na istnienie wierzytelności pierwotnego wierzyciela wobec strony pozwanej.

Zgodnie zaś z generalną dyrektywą wyrażoną w przepisie art. 6 kc, ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem przepisu art. 6 kc jest przepis art. 232 kpc, zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie. Powód winien zatem wykazać wszystkie okoliczności stanowiące podstawę żądania pozwu.

Należy zaś stwierdzić, że w przypadku cesji wierzytelności warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 r. wydany w sprawie V CSK 187/06, publ. MoP 2006/16/849). Tymczasem powód tej okoliczności nie wykazał. Powód nie przedłożył umowy zawartej pomiędzy pozwanym a poprzednim wierzycielem. Za taką nie można uznać niepoświadczonej za zgodność z oryginałem kserokopii umowy. Brak również załącznika do umowy cesji, z treści którego wynikałoby, że przelew obejmuje również wierzytelność względem pozwanego. Nie była ona wymieniona w treści umowy przelewu. Dodatkowo wskazać należy, że powód wzywany przez przewodniczącego do złożenia dowodów w określonym terminie nie odpowiedział na wezwanie. Jego pełnomocnik nie stawiał się na rozprawie, pomimo powzięcia wiedzy odnośnie istotnych wątpliwości w przedmiocie istnienia i zasadności roszczenia.

Mocy dowodowej w postępowaniu cywilnym nie ma wyciąg z rachunku funduszu (vide k. 23) – jest to dokument prywatny, pochodzący od powoda i zawierający li tylko jego twierdzenia o istnieniu wierzytelności – art. 194 § 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (DZ. U. 2014.157 t.j.; por. też wyroki Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2011r., sygn. P 1/10, publ. OTK-A 2011, nr 6, poz. 53, z dnia 12 grudnia 2006 r., P 15/05, OTK-A 2006, nr 11, poz. 171 oraz z dnia 19 lutego 2003 r., P 11/02, OTK-A 2003, nr 2, poz. 12).

Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 12.07.2006 r. (V CSK 187/06, publ. MoP 2006/16/849), w przypadku cesji wierzytelności, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. Żądanie zapłaty należności w sytuacji, gdy doszło do sprzedaży jej przez pierwotnego wierzyciela musi być udokumentowane w sposób wykluczający jakiegokolwiek wątpliwości dłużnika co do wierzyciela uprawnionego do zapłaty, szczególnie aktualizuje się to w sytuacji, gdy te same wierzytelności coraz częściej przelewane są wielokrotnie i uczestniczą w tym podmioty profesjonalnie zajmujące się obrotem wierzytelnościami, co przybiera aktualnie coraz większy rozmiar.

Skoro zaś nie wykazano istnienia i wysokości wierzytelności wobec strony pozwanej powództwo podlegało oddaleniu jako nieudowodnione.

W tym miejscu wskazać należy również na to, że w sprawach cywilnych rzeczą Sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy – obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (por. Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz pod red. A. Zielińskiego, Wydawnictwo C.H. Beck, wyd. 6, Warszawa 2012, s. 431). Od tego obowiązku nie zwalnia bynajmniej powoda treść przepisu art. 339 kpc, zgodnie z którym, jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą. Z treści tego przepisu wynika bowiem również to,

iż twierdzeń powoda nie przyjmuje się za prawdziwe, jeśli budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Z tych wszystkich powodów powództwo podlegało oddaleniu.

SSR Paweł Juszczyżyn